

Sú naši predkovia mŕtvi, alebo stále žijú?

Univerzálny zákon možného (Boh?)

Juraj Medved'

Najprv pre lepšie pochopenie nasledujúceho textu uvediem niekoľko poznámok. Hneď spomeniem Rudolfa Carnapa, člena Viedenského krúžku a predstaviteľa logického empirizmu. Moja úvaha sa bude týkať transcendentálnej oblasti: života, smrti a ďalšieho, čo je možné alebo nemožné uchopiť. Budem sa teda dotýkať aj metafyzických záležitostí. Rudolf Carnap by o metafyzike povedal niečo takéto: Metafyzické texty nemajú nič spoločné s vedou a sú len akýmsi umeleckým vyjadrením životného pocitu autora.

Ja osobne v tomto smere s Carnapom súhlasím, avšak aj ja mám svoje životné pocity. Koniec koncov, aj pocity môžu byť pravdivé. Skúsím ich teda vyjadriť a predstaviť svoj pohľad na to, čo je medzi životom a smrťou, kedy človek umiera a ako sa to môže týkať Boha.

V ďalšom kroku by som chcel čitateľa informovať o tom, že si v žiadnom prípade nenárokujem pravdu. Tento svet je príliš komplexný na to, aby ktokoľvek mohol povedať: „Ja som štát.“ Ide teda o čisto teoretickú úvahu. Čokoľvek budem pomenúvať alebo definovať robím len pre potreby tejto úvahy. V žiadnom prípade nestanovujem pravidlá, zákonitosti, pojmy, alebo čokoľvek iné, vo všeobecnosti.

Čo je to život? Život je možné chápať ako stav organizmu, počas ktorého sa dokáže pohybovať, komunikovať a aktívnym pričinením zanechať stopu na prostredí, v ktorom sa vyskytuje, teda v našom svete. Na Zemi a v nami poznanom vesmíre.

Čo je to smrť? Dalo by sa povedať, že smrť je opakom života. Teda mŕtvy človek nemôže komunikovať, nepohybuje sa a aktívnym pričinením nezanecháva stopu v prostredí. Zatiaľ sa zdá byť všetko jednoduché. Skomplikujem to otázkou: Čo je medzi životom a smrťou?

Mňa osobne zaujíma konkrétne táto skutočnosť: život – aktívnym pričinením človek zanecháva na svojom prostredí stopu, smrť – človek aktívnym pričinením nezanecháva stopu na svojom prostredí. Áno, zdá sa logické, že živý človek niečo môže robiť. A že mŕtvy človek, alebo organizmus nemôže robiť nič. Ale skutočne je to tak? Skutočne zlyhanie orgánov prináša absolútny koniec pôsobenia človeka?

Pravda, niekto môže argumentovať, že človek odíde do neba, do očistca, reinkarnuje sa ako púpava, alebo kozorožec... Jestvujú názory, že človek jednoducho zhnie a stane sa súčasťou

pôdy. Nič z toho však nedáva odpoveď na otázku, čo je medzi životom a smrťou. Predstavme si, že človek zomrie a poputuje napríklad do neba alebo Valhaly. To je stav *po smrti* a nie *medzi životom a smrťou*.

Ako som vyššie spomenul, pre smrť je charakteristický stav, v ktorom človek aktívne nezanecháva stopu na svojom prostredí, alebo v prostredí v akom pôsobí hmotne alebo nehmotne – prostredníctvom internetu, telefónu a podobne. Teraz si predstavme imaginárny organizmus. Nemusí ísť nevyhnutne o človeka, ale bude dobré, ak k nemu priradíme ľudské vlastnosti a ľudské možnosti. Tento organizmu môžeme pomenovať A1. Bez toho, aby sme A1 súdili, si predstavme, že bol počas života alkoholikom. Touto vlastnosťou vplýval na prostredie, v ktorom žil. Napríklad na svojich potomkov. Títo potomkovia A1 mohli následkom alkoholizmu svojho rodiča trpieť zlými ekonomickými podmienkami a mohli sa u nich rozvinúť traumy. Keď A1 zomrel, traumy u jeho potomkov zostali. Zostali pocity menejcennosti a túžba zhromažďovať majetok v snahe kompenzovať svoju chudobu zažitú v detstve. Tak o čo tu teda ide? U A1 prebehla smrť, ale on napriek tomu nejakým spôsobom ovplyvňuje svoje potomstvo.

Potomkovia detí A1 sa od rodičov naučia nezmyselne zhromažďovať majetok a vybudujú si averziu k ľuďom požívajúcim alkohol. A1 stále zanecháva stopu na prostredí, hoci v ňom už dávno nie je. Je teda vôbec mŕtvý? Dokonca aj jeho hmotné pozostatky ovplyvňujú prostredie. Po rokoch chemické látky z jeho tela vsiaknu do pôdy a v rámci kolobehu sa zmenia na horniny, trávu, strom. Nie v zmysle reinkarnácie, ale v zmysle prírodného kolobehu – v rámci prírodnej prirodzenosti.

Predstavme si iný organizmus a nazvime ho A2. A2 počas svojho života takmer nikomu neublížil. Rozdáva seba, svoj majetok, je nápomocný a pracovitý. Potomkom zabezpečí vhodné podmienky pre rozvoj osobnosti a vzdelanie. Potomkovia sa nemusia stať práve slávnymi či bohatými, ale môžu byť ľuďmi, ktorých majú iní ľudia radi. Vnúčata A2 sú od malička čestnými ľuďmi. Ctia si pravdu a spravodlivosť.

Organizmus A3 zas neoplýva ľudskými vlastnosťami. Žije v lesoch a loví, aby prežil. V zime zožerie jelenicu a neskôr u neho prebehne smrť. A3 však stále nepriamo vplýva na prostredie. Jelenica, ktorú zožral, mala mláďa. Toto mláďa je nútené následkom straty matky žiť takým a takým spôsobom. A3 teda aj po smrti ovplyvňuje prostredie.

Tieto príklady nám ukázali, že síce človek (zvíra, ...) po smrti nemôže aktívne zanechávať stopu na prostredí, nevyhnutne to robí pasívne. Bez ohľadu na to, či to chce. Pasívne ovplyvňuje organizmy a prostredie v hmotnej a nehmotnej rovine.

V hmotnej rovine odovzdáva častice svojej telesnej schránky späť do prírody. V nehmotnej rovine ovplyvňuje mentálny stav potomkov a ďalších, s ktorými prišiel do kontaktu. Tento vplyv je obrovský a jeho prenos je jednoduchý. Každý skutok, každé slovo je prenosom. Javí sa, že organizmus je po smrti stále medzi nami, no pôsobí pasívne. Čo je teda medzi životom a smrťou A1, A2, A3 a každého z nás? Obrovské množstvo času, materiálu a nehmotného dedičstva. Obrovské množstvo radosti a smútku.

Presne to je to, čo človek dokáže. Dokáže po svojej smrti pasívne ovplyvňovať ľudí a ich život. Každý môže rozhodnúť o tom, kto a koľký po jeho smrti dokázu prežiť určité veci. Pozitívne, negatívne, neutrálne. Funguje to ako akýsi univerzálny zákon, ktorý sa týka všetkých – ľudí a zvierat. Pravda, človek dokáže o svojom živote rozhodovať vo väčšej miere, ako povedzme had alebo papagáj. To však neznamená, že na hada, alebo papagája, nevlýva tento univerzálny zákon.

Čo sa teda nachádza medzi životom a smrťou? Na túto otázku je veľmi veľa odpovedí a objem toho, čo sa medzi týmito dvoma javmi nachádza, je ťažko merateľný. V rámci stručnej odpovede môžem povedať, že sa zdá, že medzi smrťou a životom sa nachádza univerzálny zákon. Univerzálny zákon prenosu šťastia, lásky, radosti, smútku, bolesti a utrpenia.

Podľa mojich domnienok o tomto univerzálnom zákone vedeli už prví Kresťania. Medzi desatoro božích prikázaní patrí aj: Cti matku svoju a otca svojho.

V prípade A2 by malo veľký zmysel ctiť svojich rodičov. Ak by potomkovia A2 toto prikázanie dodržiavali, je väčšia pravdepodobnosť, že by prežili život plný radosti a lásky. Ak by však potomkovia A2 svojich rodičov nectili, je možné, že by sa z nich stal niekto ako A1.

Kedy teda nastáva definitívna smrť? Nikdy. Všetko je súčasťou univerzálného zákona. Každý zanecháva trvalú, hoci zmenšujúcu sa stopu, na našom svete. Až kým si ctíme a pamätáme svojich rodičov.

To, či takáto pasívna stopa niekedy z nášho sveta mizne je ďalšou otázkou, avšak na jej rozriešenie by bolo treba omnoho viac priestoru. Tak isto by bolo zaujímavé pozrieť sa na vzťah kresťanstva a iných náboženstiev k univerzálnemu zákonu. Medzi životom a smrťou je na to mnoho priestoru. Človek môže začať aktívne a „skončiť“ pasívne.